pehastanud weikste maonahka oliwad söönud. Üks suri kõhu-tõbesse, sest et ema teda haiguse aeal wäga soojas tuas oli pidanud. Üks oli rõuges. Seda tahtis ta selâbi terweks teha, et teda wana rumala wiisi järele sauna wiis. Aga ta tappis teda sellelâbi âra; sest et liig soe tuba terwele juba kahjuks on, mis siis weel haigele. Üks poole aastane laps lämmatas âra, ja see sündis nenda: Andres'e naisel oli see rumal mood, kui lapsed nutsiwad, siis neile ühe nartsu tûki, kus leiba ja piima sees oli, nisa asemele juhu pistis. Ükskord läks ta isi kodust âra ja jättis wäetima lapse üksi. Kui ta jälle kodu tuli, leidis ta seda nartsu tûkki lapse kurgust mis ta wäljaminnes temale suhu pistnud, ja last ennast surnut olewat.

Ükskord läks ta õõaeal tulega kambrisse leiba tooma, kuhu ta linad oli panud, sest et laiskuse pärast neid aita wiia ei wiitsinud, ja maea hakkas põlema! — Selle üle ehmatas ta nenda âra, et haigeks jäi ja kolme nädala pärast suure waluga âra suri!

Nõudke ikka usinust,
Armastage kasinust;
Noppust, roojust wihkake,
Laiskust jätke kogune,
Usina ja laisa surm,
Ehk küll mõlemad on põrm:
Usin hingab rahu sees,
Laisal surres walu ees.

Koit ja Ämmarik.

(Eesti ennemuistne jutt.)

Kord oliwad kaks õde, Widewik ja Ämmarik, mõlemad ilusad, armsad ja sirge kaswuga neiukesed. Ühel õhtul tuli wanem õde pââwa loode aeal kündmast kodu, ja härjad, kelledega ta oma pââwatöö lõpetanud oli, wiis neid, nii kui iga põllumehe wiis on, jõe ääre jooma. Sääl ei wõinud kena Widewik oma südame sundimisele enam wastu panna: ta jättis härjad oma juhusesse ja astus üles kõrge kalju serwa pääle, et säält oma warju